

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Y. Z.**
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2019, č.j. MV-70554-5/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2019, č.j. MV-70554-5/SO-2019, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1.7.2019, č.j. MV-70554-5/SO-2019, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové usnesení Ministerstva vnitra ze dne 16.4.2019, č.j. OAM-28652-25/ZM-2017.
2. Prvostupňovým usnesením byla zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 30.10.2017 o vydání zaměstnanecké karty podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „o pobytu cizinců“), neboť žalobce žádost podal na území České republiky, ač k tomu nebyl oprávněn.

II. Shrnutí procesního postojе žalobce

3. Podle žalobce bylo řízení před prvostupňovým správním orgánem vedeno v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád. Napadené rozhodnutí i jemu předcházející usnesení pak považuje žalobce za nezákonná z důvodu nesprávných právních závěrů v nich obsažených. Spornou otázkou je podle žalobce otázka splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky. Žalobce namítá, že podmínku tříletého nepřetržitého pobytu na území splnil, neboť mezi jednotlivými pobyty žalobce, které předcházely podání žádosti, nebyla přetržka; pobyty na sebe navazovaly. Před podáním žádosti disponoval žalobce nejen dlouhodobým vízem za účelem strpění pobytu – ale také dlouhodobým pobytem za účelem strpění pobytu. Právě na dlouhodobý pobyt za účelem strpění pobytu nedopadá podmínka „absolutní“ nepřetržitosti pobytu. Dlouhodobý pobyt je vydáván formou dokladu o povolení k pobytu státních příslušníků třetích zemí s biometrickými prvky, který umožňuje pobyt i na území ostatních schengenských států a umožňuje také vycestování ze schengenského prostoru včetně návratu zpět. Jestliže bylo možné s dlouhodobým pobytem za účelem strpění bez omezení volně cestovat za hranice, je zřejmé, že vycestování žalobce za hranice České republiky nevedlo k porušení podmínky nepřetržitosti jeho pobytu. Je-li vyžadována fyzická přítomnost cizince na území České republiky, pak je tato podmínka výslovně uvedena v zákoně o pobytu cizinců, jak je tomu u dlouhodobého víza na strpění. Naopak u povolení k dlouhodobému pobytu cizinců za účelem strpění nebyla podmínka setrvání na území České republiky stanovena a vycestování žalobce v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mu tak nemůže být k tíži. Žalobce dále namítá, že cestovní doklad je opatřován otiskem razítka pouze při vstupu a výstupu ze schengenského prostoru. Pokud by žalobce cestoval pouze v rámci schengenského prostoru, bylo by jeho žádosti vyhověno z důvodu absence otisků hraničních razítek v jeho cestovním dokladu. Postupem prvostupňového správního orgánu tak došlo k porušení zásady nestrannosti a rovného přístupu. Chybným výkladem pojmu „nepřetržitost pobytu“ ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců tak žalovaná a prvostupňový správní orgán zatížily napadené rozhodnutí a jemu předcházející prvostupňové usnesení nezákonností.

4. Prvostupňový správní orgán měl pochybit také tím, že nerespektoval závazný právní názor žalované. Prvostupňový správní orgán rozhodl o žádosti žalobce již usnesením ze dne 3.1.2018, č.j. OAM-28652-13/ZM-2017, které bylo žalovanou rozhodnutím ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-18, zrušeno. Žalovaná zavázala prvostupňový správní orgán právním názorem, podle kterého je za nepřetržitost třeba považovat tu skutečnost, že na sebe navazují jednotlivá pobytová oprávnění, a tuto podmínku žalobce splnil. Dále žalovaná ve zrušujícím rozhodnutí prvostupňový správní orgán zavázala, aby se zabýval tím, zda vycestování žalobce z České republiky nemohlo vést k závěru o neplnění účelu povoleného pobytu, což by mohlo být důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán se však v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu právním názorem žalované neřídil a v navazujícím usnesení setrval na původním právním názoru o absolutnosti podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky. Otázkou, zda pobytem žalobce v zahraničí byl plněn účel pobytu, se prvostupňový správní orgán nezabýval. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí překvapivě odklonila od svého původního výkladu podmínky nepřetržitého pobytu, neboť dala za pravdu prvostupňovému správnímu orgánu, aniž by odůvodnila změnu svého právního názoru. Žalovaná tak porušila zásadu legitimního očekávání v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
5. Žalobce tedy navrhuje napadené rozhodnutí a jemu předcházející usnesení zrušit; na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalované

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí, a dále uvedla, že žalobce i přes výzvu nedoplnil své blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, což se promítlo v rozsahu přezkumné činnosti žalované. Žalobci bylo umožněno pobývat na území České republiky z důvodu existence překážky vycestování nezávislé na vůli žalobce. Jestliže žalobce mohl bez problémů na několik dnů vycestovat, je zřejmé, že podmínka nemožnosti vycestování z území České republiky zanikla. Na žalobce navíc dopadala povinnost do 3 dnů po zániku překážky vycestování tuto okolnost oznámit podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Je zřejmé, že zde neexistovala překážka nezávislá na vůli žalobce, která by mu bránila ve vycestování a odpadl tak důvod aprobevovat jeho další pobyt na území České republiky. Podle žalované zákon o pobytu cizinců blíže neupřesňuje podmínku nepřetržitosti pobytu na území České republiky, a proto se ztotožnila s názorem prvostupňového správního orgánu, že jde o nepřetržitost absolutní. K žalobcem namítanému zásahu do jeho legitimního očekávání žalovaná uvedla, že mohla změnit dříve vyslovený právní názor.
7. Žalovaná tedy navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. I žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

9. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Zdejší soud se předně zabýval námitkou, že prvostupňový správní orgán se neřídil závazným právním názorem žalované vysloveným v rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, kterým bylo zrušeno dříve vydané usnesení ze dne 3.1.2018, č.j. OAM-28652-13/ZM-2017. Tuto změnu právního názoru měla následně potvrdit v napadeném rozhodnutí žalovaná, aniž by změnu svého postoje řádně zdůvodnila.
11. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývá-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání. V zastoupení cizince, který není oprávněn na území ministerstvu podat žádost o vydání zaměstnanecké karty podle věty druhé, může žádost podat ministerstvu na základě plné moci jeho zaměstnavatel, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem programu schváleného vládou za účelem dosažení ekonomického nebo jiného významného přínosu pro Českou republiku, který je organizačně zajišťován nebo koordinován k tomuto účelu ministerstvem nebo jiným ústředním správním úřadem, jehož okruhu působnosti se program týká (dále jen "vládou schválený program"), a umožňují-li tento způsob podání žádosti podmínky tohoto programu.
12. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
13. Podle § 68 odst. 1 správního řádu obsahuje rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 3 tamtéž se v odůvodnění správního rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

14. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí nosné důvody, kterými byl správní orgán při svém rozhodování veden, je dána nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí pro nedostatek důvodů a soud napadené rozhodnutí zruší pro vady řízení bez jednání rozsudkem (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí přihlédne soud z úřední povinnosti, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit věcnému přezkumu.
15. Jestliže podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.
16. Usnesením ze dne 3.1.2018, č.j. OAM-28652-13/ZM-2017, bylo správní řízení o žádosti žalobce ze dne 30.10.2017, kterou se domáhal vydání zaměstnanecké karty, zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce podal žádost na území České republiky, ač k tomu nebyl oprávněn. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že celková doba pobytových oprávnění přesáhla tři roky, avšak žalobce vycestoval ze schengenského prostoru (a tedy i z České republiky), a tím porušil podmínku tříletého absolutního pobytu na území České republiky. Toto původní usnesení bylo na základě odvolání žalobce, které obsahovalo obdobné argumenty, jaké žalobce vznesl v žalobě v nyní posuzované věci, zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018. Podle žalované bylo třeba pojem nepřetržitost pobytu vykládat jako „...skutečnost, že na sebe navazují jednotlivá pobytová oprávnění, a to po dobu minimálně tří let, tak jak je uvedeno v § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb.; tato podmínka byla v případě účastníka řízení splněna... Komise dává účastníku za pravdu v tom smyslu, že možnost cestovat v rámci Schengenského prostoru mu umožňuje vydaný ePKP. Tento doklad o povolení k pobytu státních příslušníků třetích zemí s biometrickými prvky se vydává cizincům s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky a kromě toho, že prokazuje totožnost držitele; osvědčuje druh povoleného pobytu (právní status) a v případě dlouhodobého pobytu i dobu povoleného pobytu, současně spolu s platným cestovním dokladem umožňuje držiteli za podmínek stanovených schengenskými předpisy pobyt i na území ostatních schengenských států. V posuzovaném případě tak nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že účastník řízení podmínky stanovené v § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., neplnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Azs 154/2014 ze dne 3.7.2014). Správní orgán I. stupně v napadeném usnesení uvedl, že účastníku řízení bylo vydáno vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Správní orgán však dále již nezkoumal, jaké byly důvody krátkodobých cest účastníka řízení ve vztahu k důvodu pro udělení víza strpění. Pouhé nahlédnutí do cestovního dokladu účastníka řízení nelze považovat za dostatečně zjištěný stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Komise z těchto důvodů považuje usnesení správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné...“. Dále žalovaná uvedla, že prvostupňový správní orgán je povinen zkoumat plnění účelu pobytu – nemožností opustit území České republiky, „...neboť z § 42g odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že zaměstnaneckou kartu nelze vydat, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů pro přechodnou dobu... Při

novém projednání žádosti o vydání zaměstnanecké karty je správní orgán I. stupně povinen o žádosti účastníka řízení meritorně rozhodnout a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a současně byla zaručena procesní práva účastníka řízení...“.

17. Z odůvodnění rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, tedy vyplývá, že podle právního názoru žalované je podmínka nepřetržitého tříletého pobytu stanovená v § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců splněna, navazují-li na sebe jednotlivá pobytová oprávnění. Dále z rozhodnutí žalované ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, plyne, že se prvostupňový správní orgán měl podrobněji zabývat důvody krátkodobých cest žalobce do zahraničí, neboť pouhé nahlédnutí do cestovního dokladu nelze považovat za dostatečně zjištěný stav věci. Konečně prvostupňový správní orgán měl rozhodnout o žádosti žalobce meritorně – tedy rozhodnutím a nikoli usnesením; a zaměřit se na otázku plnění účelu pobytu.
18. Zdejší soud tak má za to, že žalovaná, jako odvolací správní orgán podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, v rozhodnutí ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, vyslovila právní názor, jímž byl prvostupňový správní orgán vázán. Ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zásadně neumožňuje, aby se prvostupňový správní orgán odklonil od závazného právního názoru vysloveného nadřízeným správním orgánem, který v téže věci postupoval podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
19. V této souvislosti je vhodné poukázat na obdobnou povinnost respektovat závazný právní názor soudu, jenž dopadá na správní orgán, jehož správní rozhodnutí bylo v rámci soudního přezkumu zrušeno. K vázanosti správního orgánu právním názorem soudu Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 7 As 38/2018-33 ze dne 14.3.2019 uvedl, že „...Nejvyšší správní soud ve své judikatuře připouští, že správní orgán je oprávněn odchytil se od zrušujícího rozsudku v téže věci ve výjimečných případech. V rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č.j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, soud zdůraznil, že „[p]rávní názor soudu nelze ponižovat na pouhou ‚námitku‘ [...], o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážít, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností. Prolomení povinnosti správního orgánu být vázán právním názorem soudu přichází v úvahu výjimečně, a to pouze tehdy, pokud v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu byla učiněna nová skutková zjištění nebo pokud došlo ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována“ (obdobně např. rozsudek ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 352/2004 Sb. NSS). Taktéž připustil, aby se správní orgán závazným právním názorem neřídil, pokud byl tento právní názor v mezidobí (ke dni nového rozhodování žalovaného správního orgánu) překonán judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č.j. 1 Azs 31/2016 - 36). Shora citovanou judikaturu lze shrnout tak, že § 78 odst. 5 s. ř. s. zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek...“.
20. Podle zdejšího soudu lze tyto výjimky aplikovat také v případech podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Prvostupňový správní orgán tedy není vázán právním názorem odvolacího správního orgánu (tu žalované), který podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu dřívejší prvostupňové rozhodnutí nebo jeho část zrušil a věc vrátil k novému

projednání tehdy, jestliže byla učiněna nová skutková zjištění, došlo ke změně právní úpravy, která má být aplikována nebo došlo-li k překonání vysloveného právního názoru rozhodovací praxí soudů či žalované.

21. V usnesení ze dne 16.4.2019, č.j. OAM-28652-25/ZM-2017, prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že podle otisků hraničních razítek žalobce v roce 2017 vycestoval do Turecka a Ruska, a z důvodu absolutně koncipovaného požadavku na nepřetržitost pobytu řízení postupoval podle § 169r odst. 1 písm. c) a řízení opět zastavil, neboť žalobce nebyl oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty na území České republiky.
22. Je tedy zřejmé, že prvostupňový správní orgán nepostupoval v intencích právního názoru žalované. Prvostupňový správní orgán o žádosti žalobce nerozhodl meritorně (rozhodnutím) a nerespektoval výklad § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců poskytnutý žalovanou ve zrušujícím rozhodnutí, neboť setrval na tom, že podmínka tříletého pobytu na území České republiky neposkytuje jakýkoli prostor pro krátkodobé vycestování žalobce. A konečně prvostupňový správní orgán opět vycházel pouze z otisků hraničních razítek, byť jej žalovaná zavázala, aby zkoumal důvody krátkodobých cest žalobce do zahraničí a aby se zabýval otázkou naplnění účelu, pro který bylo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ze dne 16.4.2019, č.j. OAM-28652-25/ZM-2017, přitom neobsahuje jedinou zmínku o důvodech, pro které prvostupňový správní orgán nerespektoval závazný právní názor žalované. Prvostupňový správní orgán tedy nerespektoval právní názor žalované vyjádřený v rozhodnutí žalované 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018 a postupoval v rozporu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.
23. Jestliže usnesení ze dne 16.4.2019, č.j. OAM-28652-25/ZM-2017, zcela vybočilo z mezí daných zrušujícím rozhodnutím žalované ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, aniž by prvostupňový správní orgán vysvětlil důvody, pro které nerespektoval závazný právní názor žalované ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, pak nelze dospět k jinému závěru, než že usnesení předcházející napadenému rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Bylo povinností prvostupňového správního orgánu řádně vysvětlit, na základě jakých úvah se neřídil závazným právním názorem žalované.
24. Tuto vadu pak neodstranila ani žalovaná v rámci odvolacího řízení. Zdejší soud přitom nezpochybnuje, že se žalovaná může odchýlit od dříve vysloveného vlastního právního názoru. To však neznamená, že žalovaná mohla v rámci jednoho správního řízení změnit dříve vyslovený právní názor, aniž by tuto změnu řádně a přesvědčivě zdůvodnila; to však žalovaná neučinila. Ostatně také Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku č.j. 15 A 128/2016-51 ze dne 10.10.2018, na jehož závěry stran možnosti změny dříve vysloveného právního názoru odkazovala ve vyjádření k žalobě žalovaná, uvedl, že se odvolací správní orgán „...výslovně vypořádal s odůvodněním toho, proč a na základě jakých skutečností korigoval svůj původní právní názor...“ (bod 23. rozsudku). Jestliže žalovaná v dříve vydaném rozhodnutí ze dne 27.2.2019, č.j. MV-15544-4/SO-2018, zavázala prvostupňový správní orgán právním názorem a tímto právním názorem se žalovaná následně

v totožném správním řízení neřídila, jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí, je i její rozhodnutí stíženo nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

25. Zdejšímu soudu tak nezbylo, než podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání zrušit napadené rozhodnutí žalované pro nedostatek důvodů a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátit žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Osud prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaná.

V. Náklady řízení

26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To náleží procesně úspěšnému žalobci. Jemu vznikly důvodně a účelně vynaložené náklady na soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, společně s náklady právního zastoupení advokátem Mgr. Radimem Strnadem, a to za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí věci a přípravě zastoupení a podání žaloby, společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč, celkem tedy 9 800 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Zdejšímu soudu je zároveň z úřední činnosti známo, že zástupci žalobce, advokátu Mgr. Radimu Strnadovi, je v současné době pozastavena advokátní činnost, následkem čehož není žalobce nadále v řízení před zdejším soudem tímto advokátem zastoupen. Proto byla žalované uložena povinnost k zaplacení náhrady nákladů přímo žalobci, k čemuž jí byla stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 15. dubna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Petr Šebek v.r.
předseda senátu